

modo, leposlovje in praktične nasvete za gospodinjstvo. V modnem pogledu bo upošteval naše sedanje razmere in bo zato priobčeval tudi vzorce za bolj priproste obleke. Poedine števil stanejo Din. 15, letno pa Din. 160.

V Ljubljani izhajata društvena lista *Vigred* kot glasilo Zveze Orlic in *Ženski list* kot glasilo Zveze delavskih žen. Oba sta sicer strokovna lista, vendar prinašata tudi leposlovje in razne koristne sestavke.

Če prištejemo tem publikacijam še *Gospodinjski koledar* in žensko rubriko, katero ima skoro vsak večji dnevnik ter mesečnika *Mladika* in *Gruda*, pa moramo reči, da je jugoslovanska žena dobro preskrbljena z duševno hrano in modo.

IZ NAŠE SKRINJE.

NAŠI GORENJC. (Nadaljevanje.)

Pa med ta dobrimi tud' hude so vmes, s tistimi so hude težave prov reva. Pr' tistih je Žanova pisana krava, ko mi je enkrat čez polje zbezlava, jest sm pa revež kar letu za njo, mislu sm: «Tone, oh kaj pa zdej bo.» Pa prdrviva do trnjeve meje, men' se srce na široko posmeje, pošastarska šavra ne more naprej, jest pa zavpijem: «moja si zdej!» Brž jo popadem za krevljaste roge, šavra pa stopi meni na nōge in kot bi mignu — me s temi rogmī v trnjevo mejo — štrbunk — zavali. Nekol ne bom revež jest tega pozabu, kak' scagana srota za trnje sem grabu. Hlače sm strgov od tal pa do vrha, to mi je strila ta burklasta mrha. Jest sm en revež pastir, bogi ta moj je kvartir, pod strgano streho kraljujem, ponoč' se na slam' premetujem. Posebno žmahna ni moja košta (jed), moj želodec le slabo potrošta. Bogi je tist', ki od hiše do hiše frušte, kosil' in večerjo si iše. Zamerkane dobro imam gospodinj, ki dajo na štrukljih mi rmenne tropine in vržejo velik brtevs mi mesá, to mojem' trebuhu se dobro podá. Pri drugih pa se mi prov slabo godi, mesa in pa štrukljev se nič ne dobi; zmerej le repa, fižov in korenje, to salabolsko je slabo življenje! Še nekaj povem, glih en petek je blo, pri en' hiši sem fruštov kašo trdo, glih na sred' sklede sem ščurka dobiv, pa se zato nism prov nič jeziv. Žlico seveda na mizo sm djav, gospodinjī sm reku: «vse kar je prav, veste kaj, mati, vam zdeje povem, kristjan sm in v petkih mesa jest ne jem». Takole prijatli pastirček živi,

čist' na vse sorte dostokrat naleti. Hiter, prehiter mi leta tekó, jest čakam brez strahu na ženo s kosó. Takrat pa bote v to zemljo me djali in drugaj pastirja si bote izbrali. Če bote mem (mimo) mojega groba hodili, prosm, da b' en očenaš izmolili, recite: tu notri počiva pastir, usmiljeni Bog, dej mu en večer mirl» Pozneje se je ta splošna vaška pašnja opustila. Kmetje so ob svojih travnikih zasadili žive meje in vsak gospodar je imel svojega pastirja, ki je pasel le po domačih parcelah. Za ta posel so navadno uporabili otroke, ki so bili za druga dela itak prešibki.

Vendar so bili naši očetje po večini toliko previdni, da, četudi smo bili pastirji, nismo nikdar zamujali šolskega pouka. Spustili so nam živino na vse zgođaj, nekaj pred 9. uro pa smo prignali domov. Ob 9. uri se je pričela šola, ki je trajala do 12. ure in popoldne od 2.—4. ure. Ko smo prišli od popoldanskega pouka, pa kar kos kruha in nekaj sadja v predpasnik in hajdi zopet na pašnik, kjer smo ostajali do trdnega mraka. Pasli smo radi in smo bili na svojo živinico zelo ponosni. Dostokrat smo se pastirji med seboj prepirali, kdo ima več živine, katera je lepša in več vredna.

Četudi smo pasli vsak na svojem svetu, vendar, ker so stali pašniki tik drug ob drugem, smo bili pastirji vedno lahko skupaj. Seveda je moral zdajpazdaj eden ali drugi skočiti pogledat, če je živina v redu in če se ni morda kaka neposlušnica splazila na onkraj meje.

Na splošno smo bili med seboj prijatelji. Primerilo se je pa tudi, da smo se za kako malenkost pošteno prelasali in obunkali. A na to smo seveda hitro pozabili.

Igrali smo vsakovrstne igre. Šli smo se «slepe miši», «mance», «čebele», «ravbarje», «buče ruvati», «svinjko bili» itd. Imeli smo tudi «šolo». V ta namen nam je dobro služil neki od strele razklan in votel hrast, v katerem smo shranjevali knjige med vso pastirsko sezono.

Čevljev nismo trpeli na svojih nogah. Ker je pozno v jeseni večkrat padla mrzla slana, nas je zeblo, da smo kar noge privzdigovali. No, pa smo si znali hitro pomagati. Nabrali smo suhih vej, napravili ogenj, ter smo sedaj eno, sedaj zopet drugo nogo držali nad plamenom.

Kadar smo nameravali zakuriti, tedaj smo se že prej preskrbeli s krompirjem in koruznimi storži. Oboje smo potem pekli na ognju in navadno na pol surovo pojedli. Zelo radi smo tudi zvijali suho listje in kadili «cigare». Od tega kajenja nas je včasih tako jezik pekel, da smo ga kar moleli iz ust, toda, kaj smo se brigali za to! Bili smo srečni, veseli in popolnoma zadovoljni.

Manica.